

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12C/179/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116210681
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8116210681.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobcu: F. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. X.. P. XXX/XX, XXX XX D., štátny občan SR, zastúpený advokátkou kanceláriou JUDr. Igora Šafranka, advokáta so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

I. U r č u j e , že úver zo zmluvy o úvere č. 808801112 zo dňa 23. 12. 2013 je bezúročný a bez poplatkov.
II. U r č u j e , že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 808801112 z 23. 12. 2014 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným uvedená v bode 10 vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v znení: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy a svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v mesačných splátkach tak, ako je uvedené na prednej strane tejto zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“, je neprijateľná.
III. Žalobca m á vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 19. 5. 2016 sa žalobca domáhal určenia, že úver zo zmluvy o úvere č. 808801112 zo dňa 23. 12. 2014, uzavretej medzi účastníkmi konania, je bezúročný a bez poplatkov.

2. Súčasne sa domáhal určenia, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 808801112 zo dňa 23. 12. 2014, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným uvedená v bode 10 vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v znení: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako aj svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť mesačných splátkach tak, ako je uvedené na prednej strane tejto zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, že je neprijateľná.

3. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie istiny vo výške 450 EUR. Celkovú sumu 888 EUR mal zaplatiť v 12 mesačných splátkach po 74 EUR. Uviedol, že žalovanému zaplatil splátky vo výške 246 EUR. Uviedol, že pokiaľ žalovaný bude namietat, že predmetný úver poskytol na podnikanie, tak prehlasuje, že predmetný úver použil pre svoju osobnú potrebu.

4. Žalobca taktiež poukázal na rozhodnutie, ktorým sa žalovanému zakázalo vyznačovať v zmluvách takéto účel úveru, aby spotrebiteľ nebol chránený a poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov

sp. zn. 6Co/84/2011 zo dňa 26. 5. 2011. Pokiaľ ide o poplatok vo výške 438 EUR, tento je z 2/3 tvorený nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou uviedol, že žalovaný mu neposkytol žiadne reálne plnenie za takýto poplatok. Ako súčasť formulára zmluvy nebol individuálne dojednaný a svojou výškou na jednej strane a absenciou zodpovedajúceho protiplnenia na strane druhej spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán neprospech spotrebiteľa a preto predstavuje podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľnú podmienku. Uviedol, že zo zmluvy nie je možné zistiť o aké administratívne plnenie ide. Uviedol, že je tým daná hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a spočíva v tom, že si žalovaný nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú spotrebiteľom vopred známe, a nielen svojím obsahom. Čo sa týka predmetného poplatku, poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/42/2012 zo dňa 13. 9. 2013, ktorý už rozhodol o tom, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve od tej časti poplatku, ktoré zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu s administratívou s tým spojenou, predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Pokiaľ ide administratívny poplatok uvedený v bode 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, prvá veta tohto bodu sa navyšom týka uznania dlžnej sumy dlžníkom. Žalobca poukázal na to, že tento uznávací prejav môže byť urobený platne, iba ak by išlo o slobodné, vážne, určité a najmä jednostranné konanie zo strany dlžníka. V tomto prípade sa jedná o formulárové vtesnanie textu do obchodných podmienok pod zámkou, aby táto skutočnosť vznikla pozornosťou dlžníka. V spojení s evidentným zhoršením zmluvného postavenia spotrebiteľa, tým je táto podmienka neprijateľná. Predmetná zmluvná podmienka, ktorú žalovaný naďalej používal bola už vo viacerých rozsudkoch posúdená ako neprijateľná a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vydané vo veciach vedených pod sp.zn. 1Co/2/2015 v rozsudku zo dňa 11. 3. 2015, 4Co/52/2015 v rozsudku zo dňa 21. 10. 2015, 17Co/50/2015 v rozsudku zo dňa 6. 8. 2015. V ďalšom poukázal na to, že boli porušené jeho spotrebiteľské práva, pretože žalovaný neuviedol údaj o výške úroku, ročnú percentuálnu mieru nákladov, priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov, preto sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch .

5. Žalobca súdu predložil zmluvu o úvere z 23. 12. 2014, všeobecné podmienky poskytnutia úveru, výpis splátok a úhrad zo dňa 27. 1. 2016.

6. Žalovaný sa k žalobe vyjadril a potvrdil, že dňa 23. 12. 2014 uzatvoril žalovaný, ako veriteľ, s dlžníkom zmluvu o úvere a bol poskytnutý úver vo výške 450 EUR zvýšený o príslušný poplatok vo výške 438 EUR, teda celkovo mal dlžník zaplatiť sumu 888 EUR. Uviedol, že zmluva o úvere bola uzatvorená s dlžníkom ako podnikateľom označeným IČO v zmysle Obchodného zákonníka, preto je možné posudzovať tento vzťah ako obchodnoprávny a nie spotrebiteľský. Uviedol, že dlžník nemienil použiť finančné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je teda spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Poukázal na to, že nie je možné aplikovať ustanovenia, ktorými sa žalobca ohrádza, nakoľko zmluva bola uzatvorená v čase, keď podľa Obchodného zákonníka, sa zmluva považuje za absolútny obchod, a preto nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy, ako Obchodný zákonník. Uviedol, že je to kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa dohodu strán o voľbe predpisu, ktorým sa dôvodu ich ďalšie právne vzťahy riadiť. Keďže po vzájomnej dohode zmluvu uzatvorili podľa Obchodného zákonníka, aplikácia Občianskeho zákonníka, či iných zákonov, ktoré slúžia prioritne na ochranu spotrebiteľa, je vylúčená. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV. vydané v konaní pod sp.zn. 8C/22/2011. Pokiaľ ide o poplatok, uviedol, že je potrebné poukázať na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorej u nebankových subjektov nemožno obvyklou výškou úroku odvodzovať od výšky úroku požadovanú bankami. Namietal, že podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch súd kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali, dostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Uviedol, že je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je, ale vzhľadom na ich zameranie nepochopiteľné. V ďalšom poukázal na to, že žalobca nemal daný naliehavý právny záujem na určení, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

7. Súd v súlade § 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pojednával v neprítomnosti riadne predvolaného žalovaného ktorého právny zástupca svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti podaním doručeným súdu dňa 27. 3. 2018.

8. Žalobca v rámci svojho procesného útoku použil ako prostriedky procesného útoku predovšetkým písomne podanú žalobu, ako aj listinné dôkazy, ktoré žalovaný po ich doručení nespochybňoval.

9. Podľa § 178 ods. 1 a 2 CSP, ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch.

10. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

11. Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

12. Podľa § 187 ods. 2 CSP, dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

13. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

14. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 s poukazom, že uvedené rozhodnutie je použiteľné aj v danej právnej veci.

15. Navyše podľa § 11 ods. 4 zák. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2018 - Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba)

16. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

17. Podľa § 52 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné (§ 52 ods. 2 OZ).

19. V zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 52 ods. 4 OZ, je pre posúdenie statusu spotrebiteľa (od čoho sa odvíja aj posúdenie celej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej) rozhodujúce to, či tento subjekt (fyzická osoba) koná pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

22. Z obsahu predmetnej úverovej zmluvy č. 808 801112 zo dňa 23. 12. 2014 (v spise na č.l. 5) je evidentné, že zmluva je uzatváraná s dlžníkom (žalovaným) ako s fyzickou osobou, pričom v časti označenia dlžníka (časť „klient“) je dlžník označený menom, priezviskom, IČO, adresou trvalého bydliska. Dlžník má uvedené síce identifikačné číslo (IČO), avšak zo žiadnej časti predmetnej zmluvy a dokonca ani z úverových zmluvných podmienok nevyplýva, žeby bol úver poskytovaný žalovanému (dlžníkovi) na účel podnikania a že by žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

23. Žalovaný nedoložil žiadne osobitné vyhlásenie žalobcu, podľa ktorého mal predmetný úver použiť na podnikateľský účel, ani aby bol takto účelovo viazaný.

24. Na základe uvedených skutočností nie je možné konštatovať, že by žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti len na základe uvedenia identifikačného čísla. Súd zároveň v tejto súvislosti poukazuje na aplikovateľný nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1930/2011 zo dňa 10. 1. 2012, podľa ktorého je zásahom do práva na spravodlivý proces, ak sa spotrebiteľovi odmietne poskytnúť ochrana neaplikovaním ustanovení o ochrane spotrebiteľa len preto, že je v zmluve označený ako podnikateľ. Žalobca ako dlžník neprejavil vôľu uzatvoriť so žalovaným (veriteľom) úverovú zmluvu za účelom podnikania dlžníka, sám žalovaný v rámci predtlačie úverových podmienok určil, že úver je poskytovaný bez stanoveného účelu a preto je nedôvodné tvrdenie žalovaného, že úver bol žalobcovi poskytovaný na výkon podnikania.

25. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na požadovanom určení, žalobca v podstate požadoval určenie, že žalovaný z prejednávanej úverovej zmluvy nemá právo na úroky a poplatky, pretože došlo k vade, ktorá spôsobuje, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov.

26. Vzhľadom na to, že žalobca nemá inú možnosť ako zistiť, či jeho úver je alebo nie je bez úrokov a bez poplatkov, najmä nemá k dispozícii žalobu o plnenie (k preplateniu poskytnutej istiny z jej strany do rozhodnutia súdu nedošlo, čo by umožňovalo podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, kde by otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bola skúmaná ako otázka predbežná), je naliehavý právny záujem na požadovanom určení daný. V rámci právnej argumentácie poukazuje súd na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2009: „Za určovací žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. (teraz § 137 písm. c/ CSP -) považuje súdna prax aj žalobu o neplatnosť právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa.

27. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka - Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

28. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka - Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

29. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka - Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

30. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka - Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

31. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

32. Smernica Rady 93/13/ EHS z 5. 4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v čl. 3 bod 1 ustanovuje, že zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

33. Podľa čl. 4 bod 1 smernica bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia čl. 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, doba uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, ktorej závisí.

34. V prípade zmlúv v ktorých sú ponúkané spotrebiteľovi podmienky v písomnej forme, musia vždy tieto podmienky byť vypracované zrozumiteľne. V prípade pochybnosti o zmysle podmienky, prednosť má

výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Toto pravidlo výkladu neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v čl. 7 ods. 2 (čl. 5 smernice).

35. V zmysle čl. 8 smernice členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa.

36. V zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka, sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné neslušné hrubo poškodzujúce spotrebiteľa alebo ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené. Často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu ju nemá možnosť vôbec prečítať, resp. pochopiť jeho obsah. Ide teda o zákonný zákaz použitia neprijateľných podmienok, ktoré vyvoláva právoplatné súdne rozhodnutia a dodávateľ je povinný zdržať sa ich použitia.

37. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predloženého zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používal dvoch alebo viacerých prípadoch, pritom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

38. Podľa § 9 ods. 1 písm. j), k) Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

39. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

40. Pokiaľ ide o určenie, že predmetný úrok je bezúročný a bezodplatný, v predmetnej úverovej zmluve nebolo uvedené RPMN, pričom ide o obligatórnu náležitosť, podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 ods. 2 písm. j), v dôsledku čoho spotrebiteľský úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. a/citovaného zákona už len pre toto sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, nehovoriac o absencii úrokovej sadzby a priemernej RPMN.

41. Súd má za to, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 23. 12. 2014, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalobca je spotrebiteľ, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti. Z obsahu spisu totiž nevyplýva, že by žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ako je už uvedené vyššie.

42. Vo vzťahu k argumentácii, že v zmluve je síce žalobca označený ako fyzická osoba, súd poukazuje aj na vyjadrený právny názor Krajského súdu v Prešove v obdobnej právnej veci vedenej pod sp.zn. 25Co/65/2017 zo dňa 13. 2. 2018 kde uviedol, že „V zmluve je síce žalobca označený ako fyzická osoba - podnikateľ (obchodným menom a IČO) a zároveň je v zmluve uvedené, že prostriedky sú určené na výkon podnikania, avšak v prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti je potrebné odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť len označenie účelu -

výkon podnikania, pričom absentuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis s podnikateľskou činnosťou dlžníka vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Z vyznačenia účelu na „podnikanie“ by sa mohlo zdať, že by nemali byť žiadne pochybnosti o účele úveru. Z viacerých spisov týkajúcich sa žalovaného, vyznievajú pochybnosti nad takto vyznačeným účelom úveru, a to v súvislosti s tvrdeniami dlžníkov, že obchodní zástupcovia sa dopustili nekalej obchodnej praxe a svojvoľne vyznačili spotrebiteľom ako účel úveru na „podnikanie“, a to bez ďalšieho len z dôvodu, že spotrebiteľ bol držiteľom živnostenského listu. Pochybnosti umocňuje aj predbežné opatrenie Okresného súdu Prešov z 11. 3. 2011 č. k. 17C/45/2011-35, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 26. 5. 2011 č. k. 6Co/84/2011 o uložení povinnosti spoločnosti POHOTOVOST', s.r.o., aby sa uvedenej nekalej obchodnej praxe zdržala. Skutočnosť, že žalobca bol v čase uzavretia zmluvy držiteľom živnostenského listu, a priori, nevylučuje možnosť uzavrieť zmluvu v postavení spotrebiteľa, vziať si úver na účel nesúvisiaci s jeho podnikaním (porovn. nález Ústavného súdu ČR I. ÚS 1930/11).“

43. Žalobca práve na to upozornil v žalobe a uviedol, že použil finančné prostriedky na svoju osobnú potrebu.

44. S poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Dôkazné bremena no na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, je na žalovanom (ako veriteľovi). Žalovaný v konaní nepreukázal, že úver poskytol žalobcovi na účel výkonu podnikania. Tieto pochybnosti umocňuje aj výška úveru 450 EUR, ktorá je pomerne nízka, aby bola určená na výkon podnikania žalobcu.

45. Podľa § 298 ods. 2 CSP, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky, alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

46. Pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmluve uzatvorenej zo dňa 23. 12. 2014, týkajúcej sa poplatku, vychádzajúc z ustálenej judikatúry mal súd za nepochybné, že v 2/3-tinách je tento poplatok neúmerne vysoký, a to vo vzťahu k nákladom na vypracovanie, uzavretie zmluvy o úvere a na tzv. všetku administratívnu činnosť. Ide o ustanovenie, ktoré nešpecifikuje, o aké činnosti ide, pričom výška poplatku predstavuje cca 65 % poskytnutej sumy. V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že v porovnaní s praktikami bánk, ktoré požadujú 1-2 % za spracovanie úveru, je takýto poplatok neúmerne vysoký, a v tomto slova zmysle aj taký, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, a je tu ďalší dôvod na určenie neplatnosti tejto časti dojednaného poplatku. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné súhlasiť aj s určením absolútnej neplatnosti a neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k 2/3-tinám tohto poplatku z úveru, pretože skutočne ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi tohto konania ako dodávateľom a spotrebiteľom.

47. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky týkajúcej sa časti predmetného poplatku za poskytnutie úveru v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, je možné vyvodiť z generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov.

48. Podľa § 251 CSP, trov konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

49. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

50. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku náhrady trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. V danej právnej veci žalobca bol v konaní plne úspešný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.